

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

MICHAEL ENGLER

Călin și ornitorincul său

O călătorie până la capătul lumii

ILUSTRĂȚII DE DIRK WENNIG

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Capitolul 1

Călin găsește o creatură

Călin se întorcea acasă de la un meci de fotbal, când primele picături de ploaie au început să-i cadă pe cap. Era cufundat în gânduri și nu a remarcat că cerul a devenit gri ca betonul și apoi aproape negru, în decurs de doar câteva secunde. Și abia a observat un fulger strălucitor care a apărut printre nori.

— Douăzeci și unu, douăzeci și doi, douăzeci și trei, număra Călin.

S-a auzit un bubuit infernal, iar tunetul s-a rostogolit ca un val peste el. Aerul parcă a trosnit.

Abia atunci Călin și-a dat seama că strada e pustie. Îl încerca un sentiment extrem de neplăcut.

Poate că nu fusese totuși o idee așa de bună să meargă tot drumul singur, pe jos. Începuse să-și imagineze cele mai rele lucruri. Ce ar face dacă l-ar lovi un

fulger? Sau dacă un copac ar fi lovit de un fulger și ar cădea peste el? Sau dacă fulgerul ar lovi un copac, și acesta ar cădea pe un tramvai, iar tramvaiul s-ar răsturna dintr-odată peste el?

Călin începu să meargă mai repede. La fiecare pas apa era împrăscată în sus, de sub adidașii lui uzi. Blu-gii i se udaseră până la genunchi, și fiecare pas îi părea mai dificil decât cel dinainte.

Când în sfârșit a putut să deslușească, prin ploaia deasă, stația de autobuz din fața grădinii zoologice, începu să alerge spre ea. Acolo ar fi fost la adăpost.

Răpăitul ploii se auzea ca o mie de ciocane mici pe acoperișul de tablă al refugiului de autobuz. Pe cer fulgeră din nou, și brusc se auzi tunetul bubuind, înaintea ca băiatul să zică „douăzeci și unu”.

Furtuna era chiar deasupra lui.

Călin se așeză pe bancă și se lipi cât putu de mult de spătar, strângându-și genunchii la piept. Apoi închise ochii și își apăsă mâinile pe urechi. Nu voia nici să vadă și nici să audă furtuna.

Încercă să-și abată gândurile amintindu-și încă o dată meciul de fotbal. Golul său cel frumos: el venise din flancul drept driblând doi adversari. Cu viteza fulgerului, alergase cu balonul spre suprafața de pedeapsă.

Cu coada ochiului, văzuse distanța dintre portar și stâlpul porții. Apoi a șutat curat, cu piciorul stâng. A fost un gol bun. Astfel de goluri se mai dau doar la Bayern München.

Pe cât de repede a venit, pe atât de repede a și plecat furtuna. Nu mai ploua.

Călin își luă mâinile de la urechi. În copacii de deasupra lui, stropii de apă picurau ușor de pe o frunză pe alta. Iar de acolo ajungeau, cu un clipocit, în băltoacele de pe jos.

Undeva, dincolo de sunetul picăturilor de ploaie, auzi un zgomot ca un scâncet.

Era un sunet trist. Și era foarte aproape de el. S-a ridicat și a mers de jur împrejurul adăpostului.

Acolo! Într-un tufiș întunecos se afla ceva.

„Poate e o pasăre rănită”, se gândi Călin. Pentru că se întâmplă uneori ca o pasăre să zboare spre o fereastră, să se lovească de geam și să se prăbușească la pământ. Dar pe aici nu se vedea nicio fereastră, oricât te uitați în lung și-n lat.

Cu atenție, Călin se aplecă, lăsându-se pe vine. Folosi un băț pentru a ridica frunzele.

Așa ceva nu mai văzuse niciodată. Arăta ca un castor. Sau ca un iepure neîngrijit. Dar, în loc de picioare, avea lăbuțe palmate. Și avea un cioc ca de rață, doar că mult mai lat. Și arăta de parcă ar fi fost mort. Călin știa că lucrurile moarte nu trebuie

niciodată atinse. Absolut deloc. Pentru că erau pline de bacterii și alte lucruri toxice.

Împunse cu bățul creatura umedă. Doar pentru a se asigura că mai trăiește.

Aceasta nu se mișca. Era doar un animal ciudat, mort. Așa că băiatul se ridică și reveni la adăpost.

Apoi scâncetul se auzi din nou. Călin se întoarse.

Creatura cu cioc își ridicase capul și se uita la el, cu cei mai triști ochi pe care Călin îi văzuse vreodată.

— Până la urmă, ești în viață, spuse Călin. Creatura dădu din cap.

Emoționat, Călin se așeză în genunchi pe pământul umed. Întinse mâna spre ea. Se simțea umedă și vie și scoase un nou icnet.

— Ți-e foame? întrebă Călin. Creatura încuviință dând din cap.

Călin își ținu respirația. Era posibil ca ființa să-l înțeleagă? Să-i fi înțeles cu adevărat întrebările?

— Tu chiar înțelegi ce spun? întrebă Călin. Creatura dădu din cap încă o dată.

Călin nu auzise niciodată de un animal care să înțeleagă ce spun oamenii. Sigur, câinii înțeleg „șezi” și „culcat”, iar animalele de la circ fac de

cele mai multe ori ceea ce li se spune, dar situația asta era complet diferită.

Călin devenea din ce în ce mai entuziasmat. Să fi descoperit o specie de animale complet nouă? Poate un castor cu cioc? Sau un iepure cu labe palmate? Un animal care înțelege oamenii? Atunci ziarele vor scrie despre el. Ziarele științifice. Ziarele pe care tatăl lui le citea cu atâta plăcere. Animalul va fi numit după el. Ar trebui să sune ca în latină. *Călinus ciocusus*, de exemplu.

Pe scurt: Călin ar deveni faimos.

Dar poate că nu era un animal, ci o formă complet nouă de viață pe care Călin tocmai o descoperise. Atunci ar fi cu siguranță deosebit de faimos, nu doar... faimos. Iar tatăl său ar fi foarte mândru să citească în ziar despre fiul său deosebit de faimos.

Capitolul 2

Creatura poate vorbi

Fără să stea prea mult pe gânduri, Călin ridică de jos creatura. O va duce la sediul unei publicații științifice chiar acum. Nici nu o luă bine în mână, că de îndată îi simți inima bătând agitată în pieptul ei micuț.

— Auci! icni creatura.

— Tu poți să și vorbești? întrebă Călin surprins.

— Sigur că pot, spuse creatura.

De spaimă, Călin aproape că scăpă ființa din mână. Putea vorbi! Aceasta era într-adevăr o formă de viață complet nouă, pe care el o descoperise acolo. Cu siguranță, ar fi mult mai faimos decât doar deosebit de faimos. Pentru această descoperire ar putea primi un premiu! Cu medalie, și certificat, și tot tam-tamul.

— Ce ești tu? întrebă Călin.

— Voi ne numiți ornitorinci, răspuse creatura.